

Dr. Becker Vendel a távollévő megyéspüspök üdvözlését és áldását tolmácsolta, kijelentvén, hogy a nemzeti gondolat a legszorosabban összefügg a vallás gondolatával.

Szegedi Hétfő I. /VIII/ (1932) december 12. 2–3. oldal

295. Fényes külsőségek között zajlott le a DEFHE tízéves fennállásának jubileumi ünnepsége

A Délvidéki Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesülete vasárnap ünnepelte impozáns külsőséges külsőségek között fennállásának 10 éves évfordulóját. Az ünnepség 12 órai kezdettel az egyetem aulájában zajlott le, s az aulát zsúfolásig megtöltötte az érdeklődő közönség. A Hiszekegy eléneklése után Berecz János dr. felsőházi tag, a DEFHE társelnöke mondott nagyszabású megnyitó beszédet. Üdvözölte a főpásztor, az egyetem, az egyesületek és a város képviselőit, majd Eckhardt Tibor dr-t köszöntötte rendkívül meleg szavakkal, majd folytatta: „Egyetemünk ifjúsági életében csak azok az egyesületek nagyok és erősek, amelyeknek minden hallgatóra kiterjedő, egyetemes célkitűzésük van. A mi egyesületünk életre hívásában ezen célkitűzéseken kívül egy szűkebb területre lokalizált gondolat, az egymásrautaltság érzése is szerepelt. Összehozott bennünket a közös szülőföld, – fájdalommal hangsúlyozom – az elszakított és most is sokat szenvedő szülőföld szeretete.

Közös vágyódásunk szülőföldünk szelíd, kalászos síkságai és fehér cserepes házai után, amelyekben szorgoskodó és megelégedett atyáink laktak évszázadokon keresztül bőséges és békés, munkás nyugalomban. Ha van partikularizmus, amely kis országunk egyetemi hallgatóinak csekély létszáma mellett is jogosult és amelynek fontos szerepe, missziója van, úgy a délvidékiek tömörülése az. Mert az elszakított szülőfölddel való kulturális kapcsolatok fenntartását senki más nem tudja helyettünk elvégezni. Ezen egyesületek eresze alatt verődünk össze, mint az üldözött madársereg, a hazajáró hangulatoknak, reményeknek postásai, az együvé tartozás integráló gondolatának hordozói.

A revíziós mozgalomnak tízedik esztendejében ma már világosan látjuk, hogy kétféle integritás van: területi és nemzeti: ez utóbbi azonos a kulturális egységgel. A területet, ha el is vették, az nem fog megsemmisülni, azt visszaszerezhetjük: ennél értékesebb a kulturális, lelki, vérségi, érzelmi kapcsolat, amely az elszakított területek lakosságához köt. Ez mindig erős jogcím marad a területi integritás követeléséhez.

A területi revízió napirendre tűzésének kérdése, amelyet minden egyetemi ifjú a szívében hordoz, olyan külpolitikai kérdés is, amelyet csak más, illetékes tényezőkkel együtt tud az ifjúság siettetni. A kulturális integritás lelki és érzelmi faktorainak ápolása a békeszerződések úgynevezett kisebbségi záradékában biztosított jog, amelyet hangsúlyozni el nem mulasztunk és amellyel állandóan élni akarunk és fogunk.

Ilyen vonatkozásban a Délvidék fiainak tömörülése jelentős szolgálatot tesz a revízió gondolatának. Tíz esztendeje ápolgatjuk, melengetjük ezt a gondolatot, vígasztaljuk, buzdítjuk, segítjük egymást. A mai jubiláris vallomással, hogy itt vagyunk, csak erősítjük az összes egyetemi ifjúság egységét, mert argumentumot adunk a kezébe nemzeti reményeink teljesedéséhez.

A statisztika tudománya, amely sokszor meglepő analógiákra bukkan arra is figyelmeztet, hogy az egyesületek és a gyermekhalandóság kritikus kora az első három esztendő.

A mi egyesületünk már túl van az első decenniumon, életrevalóságát tehát már igazolta. Most a város egész társadalmát kérjük, hogy amint eddig is, értékelje, szeretetével igazolja a Délvidék fiainak nemes törekvéseit. Vigye át a köztudatba, mit akar a DEFHE öt betűje, és érezze ki belőle a délvidéki szellem kihangsúlyozásának jelentőségét, nem a meddő lokálpatriotizmus, hanem a Délvidék fiainak külön szerepét a nemzeti egység felé haladó megnyilatkozásában.”

A megnyitó beszéd után Könyves Tóth Erzsi, a Városi Színház művésznője szavalt el tökéletes művészettel két Zilahy verset.

A revízió felé az út nagyobbik része már mögöttünk van.

Eckhardt Tibor dr., az egyik legkiválóbb külpolitikai szakértőnk, a Revíziós Liga alelnöke tartotta meg a szegedi egyetem falai között eddig még ritkán látott sikerrel több, mint egy óra hosszát tartó, a revíziós kérdéseknek minden részletére kiterjedő szenzációs előadását. Az elmúlt 10-12 év stagnáló politikája után – mondotta – az aktív politika középpontjába kerültünk. A porhintés és szemfényvesztés ideje lejárt, a mai igazságtalan állapotokat már nemcsak rendbe hozni, hanem még rendben tartani sem lehet. A jóvátételi problémák revíziója megtörtént, úgy, hogy ez a kérdés a nemzetközi politika programjáról lekerült. A háború kitörésének pillanatában nem állt annyi ember fegyverben, mint most. Az önhitt Franciaország ma még nem akarja azt a biztosítékot a kezéből kiadni, amelyet az egyoldalú fegyverkezés jelent. Mivel pedig Schleicher csak a teljes egyenjogúság elvén hajlandó bármilyen leszerelési konferencián résztvenni, bizonyos, hogy az ellentétek még inkább mélyülnek. Természetes, hogy ilyen körülmények között Németország keresni fogja Olaszország, Ausztria és Magyarország barátságát úgy, hogy ismét kialakul a háború előtti kép. Ha pedig Németország szintén az egyoldalú fegyverkezéshez lát, könnyen lehetséges, hogy a franciák preventív háborút indítanak. Nagyon valószínű, hogy ennek a háborúnak a puskaporos hordója ismét Szerbia. Bármily kevés is történhet velünk, egy újabb háború következményeit könnyű belátnunk. Moszva már régen kimondta a vészjósló tételt: az európai államok között dúló ellentétek előbb-utóbb érett gyümölcsként sodorják Európát a szovjet kezébe. Anglia és Amerika teljes mértékben átérzi a veszélyes helyzet súlyát, s ezért igyekszik az ellentéteket kiegyensúlyozni. Ezért hangoztatja Churchill, hogy a területi kérdéseket kell előbb rendezni, s csak aztán kerülhet sor a leszerelés kérdésére. Ettől a területi rendezéstől ijedt meg Titulescu, aki

megvásárolta az *Universul* című lapot, és megindította az antirevizíós mozgalmat. Azóta gyötör testileg és lelkileg kétmillió magyart, hogy rajtuk keresztül ránk nyomást gyakoroljon. Titulescu esetleg fegyveres konfliktust akar itt teremteni csak azért, hogy a világ szemébe hintse: lám milyen nagy baj van itt, csak a revíziónak az emlegetésére is.

„Erre az alattomos politikára a mi válaszuk csakis a passzív rezisztencia lehet. (nagy taps) Kultúrnemzethez méltóan csak a jogrendre támaszkova küzdhetünk tovább az igazságunkért. Nagy szerencsénk, hogy Amerika nem hajlandó a háborús adósságokat elengedni, így azok terhe alatt Franciaország és Anglia is kénytelen lesz lemondani a fegyverkezésről, úgyhogy a béke egyik legnagyobb présének Amerika rigorózus állásfoglalását kell tekinteni.

Bármilyen feszültté is válik az európai helyzet, nekünk a Trianoni békét végérvényesen elfogadnunk soha nem szabad. s az ellene folytatott küzdelem fegyvereként mindig a passzív ellenállás lebegjen a szemünk előtt. Azt hiszem, – fejezte be szavait – a revízióhoz vezető út nagyobbik fele már messze a hátunk mögött van, s nem kell már sokáig várunk, hogy célhoz érjünk.”

Előadása befejezése után a közönség perceként lelkesen tapsolta Eckhardt Tibort.

A taps némultával Kertészné Kain Kató precíz zongorakiséretével Kertész Lajos énekszámokat adott elő, amelyet zajos tetszésnyilvánítással fogadtak.

A program következő számaként Becker Vendel dr. a megyésfőpásztor üdvözlését tolmácsolja, hangsúlyozva, hogy az egyetemi ifjúság a keresztény és nemzeti eszmék alapjára helyezkedve munkálkodjon. Ezután Schmidt Henrik dr. az egyetem, Széchenyi István dr. a város, Horger Antal dr. a DMKE, tarnói Buócz Béla dr. a DO³⁴, Varga Zsigmond a szegedi MEFHOSz, Trasszer Antal a fővárosi DEFHE, Sári Ignác pedig a budapesti MEFHOSz nevében üdvözölte a jubiláló egyesületet.

Jambrik Bertalan ifjúsági elnök zárószavai után 2 órakor a Himnusszal ért véget a díszközgyűlés.

Szegedi Új Nemzedék XIV. (1932) december 13. 2. oldal

296. Öreghy János: Szegedi fiatalok

A Szegedi Fészek Klub nagyjelentőségű kiállítása, amely gazdag és változatos összeállításban mutatja be Szeged múltját, jelenét és jövőjét keltheti fel a legszélesebb körök érdeklődését, annál is inkább, mert ez az első jólsikerült kísérlet nemcsak a város hagyományainak, hanem további fejlődési lehetőségeinek élénk állítására is. Az új építészeti tervek mellett, különösen az irodalmi és művészeti csoport mutat Szeged jövője felé. A VIII. számú terem gazdag művelődéstörténeti anyagán kívül itt találjuk Szeged alkotó fiatalságának ízig-vérig a mai

³⁴ Délvidéki Otthon